

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB10 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB10 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb10-txt-shoot-n45.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.  
[Læs CC0-erklæringen](#)

**NB10:45**

#

Mit Sidste Ord om Goldschmidt.

Hvis jeg skulde tale, vilde jeg tale saaledes. Ham har jeg Intet at bebreide. Mig selv maa jeg bebreide, at jeg i maaskee overdreven Godmodighed og Velvillie gjorde den Uret mod mig, at troe for Meget om ham og haabe Noget skjult Godt i ham, og den Uret mod ham, at bringe ham i den Prøve, at det afgjørende maatte blive aabenbart.

Han var af Alle anset for en Foragtelig; Ingen af dem, jeg havde nogen Forbindelse med, omgikkes ham. Det var Dommen, jeg tænkte, man mulig gjorde ham Uret. Han ønskede at blive Forf, og henvendte sig i den Anledning til mig. Jeg gjorde redelig og velvillig Alt for at tilskynde ham, og for om muligt at rive ham ud af den Forvildelse og Fortabelse med » *Corsaren*.«

Jeg udsatte mig for, at Mangen (hvad faktisk er, hvad Flere selv [have] sagt til mig) opholdt sig over, at jeg vilde hilse ell. gaae med det Menneske paa Gaden. Jeg udsatte mig for, at visse Misundelsens Kredse udsprede den Opinion, at jeg i Smug indulgerede Pøbel-Ironien.

Jeg havde tænkt mig en Mulighed af at indlade mig mere med ham. Men før det skete, maatte en Prøve. Om han dog i Forhold til det Eneste han havde beundret, og i Forhold til hvad han selv havde paa Prent udtalt, havde Mod til agtende sig selv, at sige: enten nei, jeg angriber ikke, ell. jeg angriber den lille Artikel han har skrevet, men da ikke tidligere trykte Bøger, jeg selv har beundret og udødeliggjort, og væsentlig skylder Overordentlig.

Han bestod ikke i Prøven. For mig blev det, hvis det skal kaldes Straf, Straf for, at jeg var den Eneste her hjemme der begik Uret mod Goldschmidt – ved at troe for Meget om ham, og ved at haabe, at der dog laae noget Godt skjult nederst.

Et østerlandsk Ordsprog siger: Den, som først roser og saa forhaaner det Samme han lyver to Gange. Det var Snaren jeg spændte ham – en Overdrivelse, ach ja, jeg kunde jo være nøiet med alle de Andres Vished for, at han var en Foragtelig.